

МОРЕПЛАВАНЕТО Е ПОКАЗАТЕЛЪ
ЗА БЛАГОСЪСТОЯНИЕТО НА НАРОДА

ВЕСТНИКЪТЪ
Е БЪЗПЛАТЕНЪ

НАРОДИТЪ ИМАТЪ НУЖДА ОТЪ МОРЕ,
КАКТО ХОРАТА ОТЪ ВЪЗДУХА.

МОРСКИ ПРЕГЛЕДЪ

КАКВА ПЛАТЕНА

ДЪРЖАВА САМО СЪ АРМИЯ
ИМА ЕДИНЪ ЮМРУКЪ;
ДЪРЖАВА СЪ АРМИЯ
И ФЛОТЪ - ГИ ИМА ДВА!

ДВУЕДИМЪТНИКЪ ЗА МОРИА ПРОСВЕТА !! ОБНОВА

ДИКОВОДИ РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ.

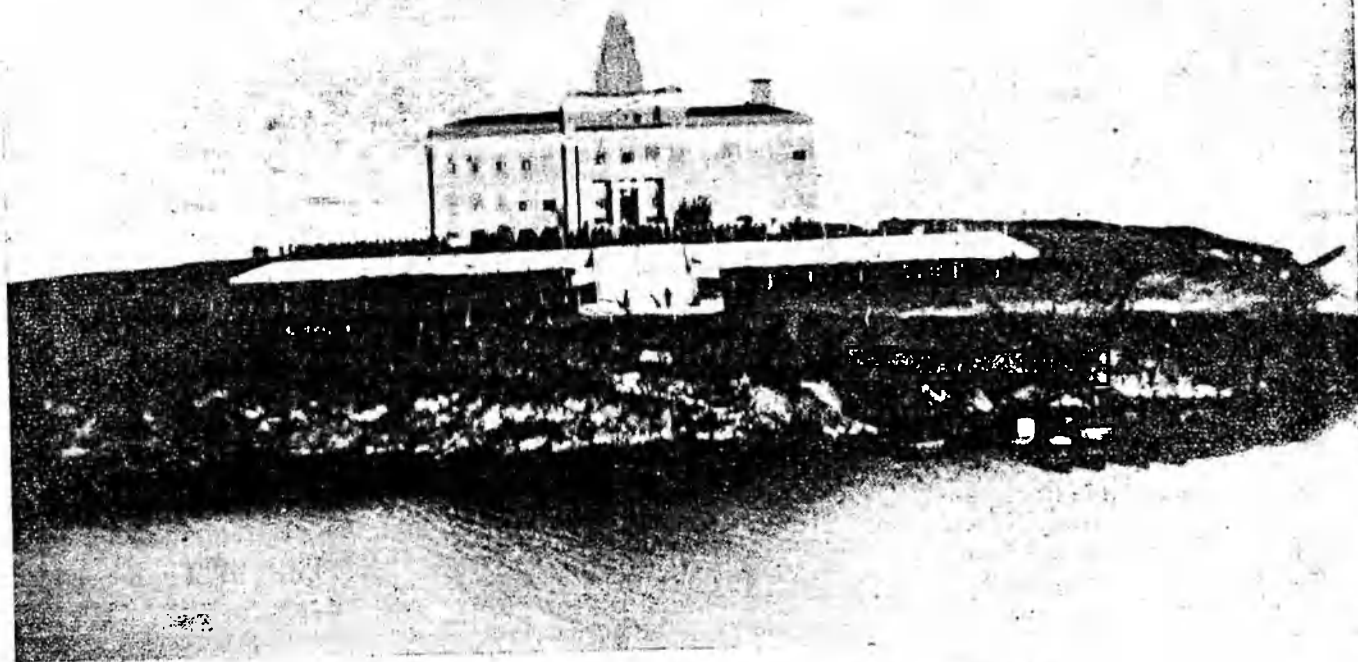

Година V.

Варна, 1 декември 1938 год.

Брой 102.

Не чакай да създаваш флотъ, когато те нападнатъ, защото не се копае
кладенецъ, когато ожаднѣшъ.

Сградата на Морското на Негово Величество училище при Созополъ.

КАЛЕНДАРЪ НА
„МОРСКИ ПРЕГЛЕДЪ“

— На 7/20 ноември 1912 год. въ щаба на флота се получи донесение, че въ Кюстенджа усилено се товарят турски бойни припаси и конен дивизион. Турски кораба „Акъ-денизъ“ и „Кара-денизъ“, предназначени за турските войски при Чаталджа.

Придружени и охранявани от турските военни кораби, двата търговски такива трѣбвало да напустнат пристанището Кюстенджа въ полунощ и се отправят за устието на Босфора и Цариградъ.

За да се прекъсне превоза на храни и бойни материали отъ Кюстенджа за Цариградъ, върховното командване на българските войски заповѣдало, малкиятъ нашъ торпеденъ флотъ да кръстосва въ открито море, атакува и потопи срещнатитъ турски търговски кораби.

Въ изпълнение на това нареждане чегиритѣхъ торпедоносца: „Летящи“, „Смѣли“, „Строги“ и „Дръзки“, получили заповѣдъ да излѣзатъ въ открито море, намѣрятъ и потопятъ превознитѣ кораби „Акъ-денизъ“ и „Кара-денизъ“.

Въ 22 часа и 30 мин. отрядътъ, командванъ отъ енергичния капитанъ I р. Димитър Добревъ излѣзълъ изъ Варненското пристанище и се насочилъ къмъ носъ Калиакра.

— На 8/21 ноември, въ 0 часа и 30 мин., на разстояние около 60 километра отъ гр. Варна, нашитѣ малки торпедоносци открили неяснитѣ очертания на голѣмъ вражески боенъ корабъ, койго въ последствие се указалъ кръстосвача „Хамидие“.

Въпрѣки превъзходството на противника, храбритѣ български торпедоносци смѣло се впуснали въ торпедна атака. Въ 0 часа и 45 мин. торпедоносцитѣ приближили неприятелския корабъ и изстреляли отъ близко разстояние по едно торпедо. Изстреляното отъ торпедоносецъ „Дръзки“ торпедо се взривало въ носовата частъ на „Хамидие“.

Двадесетъ и първи ноември 1912 год. е паметна дата за първата и славна българска победа на море.

— На 26 ноември 1912 г. обученитѣ въ Дунавската флотилия 200 души моряци миньори, кърмчии и свързисти, снабдени съ заградни мини, миноподривни, сигнални и телефонни съоръжения и сръдства, се отпавили за Мраморно море за организиране наблюдението и охраната на морскитѣ брѣгове въ завладѣнитѣ нови земи.

— На 26 ноември 1916 г. Дунавската флотилия получила и стѣкмилла пленения ромжнски корабъ „Тереза“, преименуванъ въ „Орѣхово“.

ЖАЛЕЙКА

На 19. ноември, въ гр. Варна, завърши житейския си пѣтъ

капитанъ-лейтенантъ о. з.
КОНСТАНТИНЪ ИЛ. КОСТОВЪ.

Още единъ неуморимъ труженикъ на морското дѣло и ревностенъ ратникъ за преуспѣването на морската идея напусна нашитѣ редове.

Покойниятъ е роденъ на 5 априлъ 1877 год. въ гр. Русе. Отрасълъ край брѣговетѣ на бѣлия Дунавъ, въ буйния младежъ се породила мисълта и силното влѣчение да се отдаде, когато порастне съ цѣлия свой младенчески жаръ въ служба на родното море и зараждация се български флотъ.

Завършилъ е съ отличенъ успѣхъ Мореплавното училище въ Русия и на 9.VI.1899 год. постъпилъ на служба въ нашия малъкъ флотъ, въ който заемалъ различни длѣжности:

младши офицеръ въ учебния кръстосвачъ „Надежда“, адютантъ на флота, старши офицеръ на дунавския корабъ „Александъръ I“, помощникъ началникъ на Рѣчната Отбрана и пр. Отъ февруари 1915 до януари 1918 год. билъ на служба въ Бѣломорската и разни други части на Флота на Негово Величество.

Като запасенъ офицеръ, покойникътъ не останалъ чуждъ на морската идея за преуспѣването на която е работилъ тихо и неуморно до последнитѣ дни на своето съществуване.

Отличавайки се съ своето високо родолюбие и преданностъ къмъ Царя и Родината, съ своя веселъ и благъ характеръ, той оставя въ нашитѣ сърдца незаличими спомени и назидателенъ примѣръ за достойно изпълненъ дългъ.

Поклонъ предъ тлѣнитѣ останки и скъпата паметъ на скъпия покойникъ.

Миръ на праха му!

ПОЩА

Редакцията благодари за следнитѣ постъпили дарения:

1. Огъ Българския народенъ морски сговоръ, Плѣвенски клонъ, сумата . 500 лв.
2. Варненското пристанищно управление, сумата 230 „
3. Здравко А. Найденовъ, гр. Плѣвень, сумата . 100 „
4. Цеко Стоевъ, гара Мездра, сумата 50 „
5. Илия Василевъ, с. Вѣтрино, Варн. сумата . 30 „
6. Борисъ Колевъ, с. Ст. Стамболово, сумата . 20 „
7. Банко Милановъ, с. Вѣтрино, Варн. сумата . 20 „
8. Георги Желѣзковъ, с. Бѣлево, Варн., сумата . 20 „
9. Игнатъ Етърски, гр. Панагюрище, сумата . . 20 „
10. Б. Х. Дочевъ, Провадия, сумата 15 „
11. Т. Хр. Тодоровъ, с. Крушетото, Горно-Орѣховско, сумата 15 „
12. Никола Христовъ, гр. Варна, сумата 10 „
13. Колю П. Иванчевъ с. Кацелово, Бѣленско . . 10 „
14. Стоянъ Помаковъ, гр. Панагюрище, сумата . . 10 „
15. Бончо Добревъ Орѣшковъ, гр. Казанлъкъ, сумата 10 „
16. Младенъ Кол. Дальовъ, с. Малашевци, Софийско, сумата 10 „

(Следва).

— Умоляватъ се ученицитѣ, които изявяватъ желание да получаватъ „Морски прегледъ“ да съобщаватъ домашнитѣ си адреси, а не тия до гимназиитѣ, до гдето вестника не ще бжде изпращанъ.

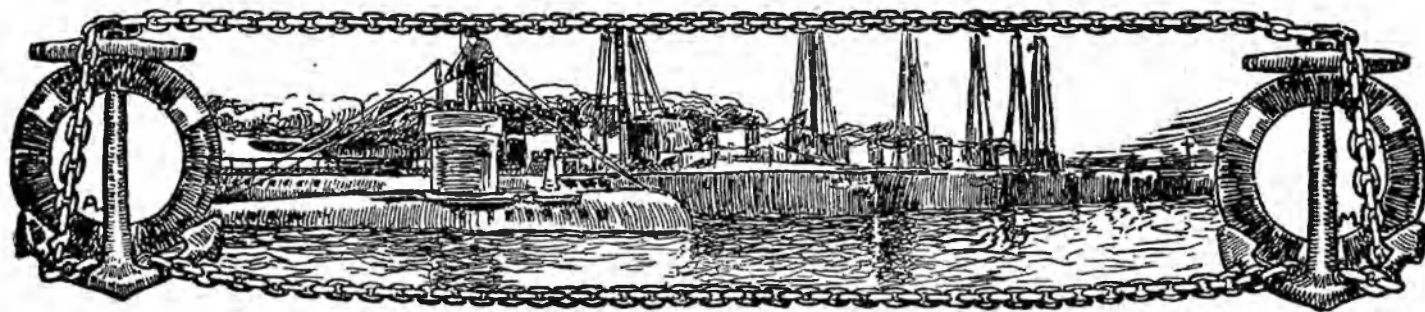
— По липса на мѣсто въ колоната „Пошта“ редакцията нѣма възможностъ да напечата своевременно имената на всички дарители.

— Въ отговоръ на запитванията съобщаваме, волнитѣ пожертвования за вестника да се изпращатъ по пощата съ пощенски записъ или въ гербови и пощенски марки.

Всички писма, снимки, помощи да се изпращатъ на адресъ
МОРСКИ ПРЕГЛЕДЪ—ВАРНА.

— Умоляватъ се абонатитѣ при промѣна на адреситѣ да известяватъ своевременно редакцията, като съобщаватъ и абонаментния си номеръ.

Съобщава се на сътрудницитѣ, че статиитѣ имъ сж получени на време въ редакцията, обаче чакатъ редъ за помѣстване.

НАШАТА ПЪРВА ПОБЕДА.

Българската военна история е изпъстрена с редица велики имена и дати, които блестятъ съ ореола на вѣчна слава и сочатъ дълго, пропити съ ненадминато родолюбие, саможертва и достойно изпълненъ дългъ къмъ Царь и Родина.

Споменътъ за тия бележити дати, написани съ кръвта на многобройнитѣ български синове сложили своитѣ кости по браннитѣ поля на Балкана, се дълбоко почита отъ всѣки родолюбивъ българинъ.

Въ безкрайния низъ на величавитѣ и сждбоносни за българския народъ събития, е отбелязана съ огнени слова и датата 21. ноември 1912 год. — денътъ на нашата първа победа на море.

Всѣка година, на тоя день, българскиятъ народъ отправя мисълъ къмъ оная тъмна нощ тогава, въ която само четири малки български торпедоносца се впуснаха безстрашно всрѣдъ разпѣненитѣ

води на родното море въ люта брань срещу врага, и чрезъ своето велико дѣло — смѣлата атака на „Хамидие“ — написаха свѣтла и незаличима страница въ нашата нова история.

Първата наша морска победа бѣ плодъ на гигантска борба, въ която победи неудържимиятъ устремъ, твърдата воля и гранитния духъ на българскитѣ моряци.

Тая победа, която навремето предизвика въ чуждия свѣтъ и познавачитѣ на военно-морското искусство само безкрайно удивление и възхищение отъ чудната смѣлостъ и неустрашимостъ на българския морякъ, ако и въ сравнението съ голѣмитѣ морски сражения, да не представлява на пръвъ погледъ събитие отъ толкова голѣма важностъ, поради своята резултатностъ и твърде ограниченитѣ бойни сръдства, съ които бѣ осществена, е безспорно единъ великъ подвигъ, другъ подобенъ на

който военно-морската история не познава.

Атаката на „Хамидие“ бѣ тържество на несломимия борчески духъ на българския народъ, еднакво страшенъ и мощенъ на суша и на море.

Съ тая първа победа преди двадесетъ и шестъ години, малкиятъ но храбъръ български флотъ, достойно изпълни своето историческо предопредѣление и извоюва своето право да сществува, развива и крепне като необходима опора на държавата и наложително сръдство за отбрана нейнитѣ брѣгове.

Тая първа наша победа на море съ достатъчна яснота подчертава безспорната истина, че българинътъ може да бжде не само отличенъ и храбъръ сухоземенъ войникъ, но и смѣлъ до безумие морякъ, въ ржцетѣ на когото стоманенитѣ тѣла дори и на малкитѣ бойни корабчета се превръщатъ на гигантска и страшна за врага стихия.

МАРШЪ НА МОРСКОТО НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО УЧИЛИЩЕ.

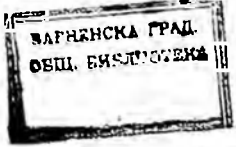
Чеда сме ние на морето,
Калени в'бури, в'тпрове.
Ний любиме отъ дънъ сърдцето
Прескжпи родни бръгове.

Призвани в'тази свъщенна зграда
Отъ дългъ п'рховень най—свъщень,
Да бждемъ горди намъ се пада
За тебъ, Родино, да умрѣмъ.

Ти, о храмъ свъщень що всаждашъ
Любовъ къмъ Родина и Царь.
Ти, о храмъ що насъ ни учишъ
Да мремъ предъ родень свѣтъ олтарь
Кълнемъ се скжпа намъ, Родино,
Кълнемъ се в'твойта свѣта плѣтъ,
Кълчемъ се в'праха на дъди ни
Загинали за родень кжтъ.

Некъ винаги да сме готови
Да литнемъ въ родното море,
Щомъ дългъ и майката Родина
Тозъ часъ на бранъ ни призове.

Георги Ст Илиевъ
35 випускъ—Морско на Н. Б. у-ще.

ДВАДЕСЕТЪ И ПЪРВИ НОЕМВРИ.

Ежегодно на 21 ноември—деньтъ на блѣскавата победа, която българскитѣ моряци въ борбата за свобода и обединение на българския народъ нанесоха на врага, Морското на Негово Величество училище празнува своя патронень празникъ.

Подвигътъ на 21 ноември е пжтеводната звезда на Морското училище, чиято ярка свѣтлина освѣтява вѣрниятъ и сигурень пжтъ къмъ спасигелниятъ брѣгъ—пжтя на любовта къмъ родното море и пжтя на борбата за слава и величие на България.

Победата на 21 ноември е бойното знаме на Морското училище, чийто възпитаници горятъ отъ желание то да го понесътъ съ огнени крила и го развѣватъ гордо по синитѣ во-

ди на любимото море, въ борбата за възхода и славата на Отецеството.

Примѣрътъ отъ 21 ноември е бойниятъ заветъ, предаденъ на младитѣ възпитаници, проникналъ дълбоко въ тѣхнитѣ чисти моряшки сърдца и съхраняванъ въ царството на мечтитѣ и надеждитѣ за ония желани дни, когато тия синове на родната земя ще литнатъ съ своитѣ кораби по любимитѣ вълни, въ бранъ за осжществяване на народнитѣ идеали и пребждването на скжпата Родина.

Имената на корабитѣ—херои отъ 21 ноември: „Летящи“, „Смѣли“, „Строги“ и „Дръзки“ олицетворяватъ крилатия моряшки духъ на младитѣ възпитаници, трепгящъ отъ неудържимото желание да полети всрѣдъ лазурнитѣ простори, въ борба за

напредъка на българския народъ.

Великото дѣло на моряцитѣ—херои отъ 21 ноември е яркъ, лжезаренъ фаръ за възпитаницитѣ на училището, който сочи неотклонно пжтя на дълга и клетвата за вѣрна и честна служба на Царь и Родина.

Възпитани въ великитѣ прояви на борческия духъ на българина; горди съ подвига на 21 ноември, българскитѣ моряци очакватъ съ твърда вѣра изгрѣва на щастливата звезда на България; Тѣ сж всѣкога готови съ цената на своята саможертва предъ олтаря на Отецеството, да създадатъ още по-велики подвизи, за славата, напредъка и величието на нашата мила Татковина.

Ст. Цаневъ.
Н-къ на Морското на Негово Величество у-ще

ЕДНА СВѢТЛА ДАТА ЗА БЪЛГАРСКИЯ МОРЯКЪ.

Всѣка година на този день, възкрѣсва въ своя победень устремъ безсмъртниятъ подвигъ на шепата български моряци, които съ безгранично самопжжертвование, разпалвано и импулсирано отъ възвишенитѣ идеали на Родината, записаха съ златни букви началнитѣ страници на нашата малка военно-морска история.

Всрѣдъ пламъцитѣ и буйния огънь на една велика борба, вочинствения духъ на българския морякъ, премина границитѣ на възможното, хвърляйки се срещу врага съ цѣлия жаръ на своя животъ, преизпълненъ и ржководенъ отъ единствената мисълъ, да види осжществени националнитѣ ни идеали.

Нашиятъ морякъ въ нищо не отстжпи. нито по храбростъ, нито по устремъ и самопжжертвование на своя боень другарь отъ Сливница, Одринъ, Чаталджа и Тутраканъ, записвайки свѣтли имена въ сѣкровищницата на националната слава на нашия малкъкъ, но великъ по усилия родень флотъ. И колкото достоенъ бѣ българския войникъ по браннитѣ поля, еднакво достоенъ бѣ и българския морякъ на своитѣ бойни кораби при изпълнението на отечествения си дългъ.

„Атаката на Хамидие“—не е ли

това онзи чутовень подвигъ на още така младия български морякъ, комуто едва само следъ 40 годишно свободно сжществуване, неумолимата сждба му бѣ отредила да зашцицава отново скжпата свобода на своето Отечество—извоювана съ кръвта на толкозъ достойни синове, изгорили своитѣ пламенни сърдца въ великия жертвеникъ на Родината?

Закърменъ съ патриотизма на своитѣ дѣди, преизпълненъ съ безпредѣлната любовъ къмъ Царь и Родина, въ онази мрачна злокобна нощъ на 20. срещу 21. ноември 1912 год., тамъ всрѣдъ адския трѣсъкъ на морската битка, виждащъ презъ кървавия димъ образа на обединена и велика България, българскиятъ морякъ стовари своя първи морски ударъ надъ своя врагъ, като отбеляза първата си морска победа, която предизвика удивление всрѣдъ вещитѣ познавачи на военно-морското изкуство.

Българскиятъ морякъ презъ рязмъртъта, и ненадмината храбростъ бѣ неговата единствена ржководителка въ онзи исторически моментъ, въ който той чертаеше своя победень устремъ.

Неговиятъ подвигъ и днесъ продължава да се носи още съ ехото

на нестихвашето победоносно българско морско „ура“, подето съ такъвъ жаръ отъ безсмъртната въ своя героизъмъ обслуга на малкия стоманень торпедоносецъ „Дръзки“.

И днесъ, когато се чествува „Атаката на Хамидие“, възпитаницитѣ на Морското на Негово Величество у-ще, които отъ рання години обрекоха своя животъ въ вѣрна, честна и преданна служба на Царь, Родина и българското море, се чувствуватъ щастливи и горди, че сж последователи на едно толкова хероично минало, завещано отъ тѣхнитѣ бащи и братя—херои. Тѣ се гордѣятъ съ тѣзи херои, които написаха съ златни букви първитѣ страници на нашата малка военно-морска история и поставиха гранитната основа за бждещия възходъ на морското дѣло.

Тия млади български синове черпятъ сили отъ завещаното безсмъртно себеотрицание, победоносния духъ и великата саможертва на българския морякъ и горятъ отъ желанието, да не бжде далечъ деня, въ който всрѣдъ кървавия димъ и ехтежа на страшната морска битка, да стиснатъ своята дѣсна и се поздравятъ съ величието на нова, силна и обединена морска България.

Порт. юнкерь: П. Ст. Димитровъ.

ЗАЩО МОРСКОТО НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО УЧИЛИЩЕ ПРАЗДНУВА 21 НОЕМВРИ, АРХАНГЕЛОВДЕНЬ?

Низата на нашето всъщностно изпъстрено с немалко празници. Посрѣдъ тѣхъ е и празникътъ на Морското на Негово Величество училище, който се чествува на 21. ноември, Архангеловденъ.

Какъ би било добре, ако съ съзнанието на родолюбски дългъ всички българи почувствуватъ този голѣмъ день!

Възрастнали духомъ, тѣ биха присѣгнали къмъ съкровищата на единъ споменъ — споменътъ за първата българска победа на море; тѣ биха приели въ сърдцата си величието на единъ подвигъ — подвигътъ на нашия морякъ...

Нали така крепнатъ и зрѣятъ обществата, откакъ има история въ свѣта? Нали така се възправя великанската снага на нацията, за да догони съ бодрата бойна стѣпка върховетъ на народностнитѣ копнежи, устремно гонени презъ вѣковетъ?..

Но, за горчива наша жалба, денътъ на нашата военно-морска слава сподѣля злата съдба на морска България, поела юнашки походъ по буренясалъ и трѣнливъ пѣтъ. Затова, необходимо е да се хвърли обилна свѣтлина върху това моряшко бойно тържество, за което малко българи иматъ точна представа, а още по малко сж нашенцитѣ, на които е известенъ замисѣла, вложенъ въ споменатия празникъ.

За основа на празника служи едно събитие, за което историята свидетелствува съ прости слова...

Презъ студената нощъ на 21 ноември, 1912 година, когато се развихряше Балканската война, въ изпълнение на служебна заповѣдъ, четиритѣхъ български торпедоносци „Летящи“, „Смѣли“, „Строги“ и „Дръзки“ влѣзоха въ бой съ десеторно превишаващия ги противникъ.

Въ неравната борба торпедото на „Дръзки“ нанесе смъртоносна рана на турския кръстосвачъ „Хамидие“, който излѣзе отъ строя и съ позорно бѣгство се прикри и спаси въ водитѣ на Босфора...

Тази кжса, но правдива вѣстъ е предостатъчна, за да се направятъ още по-правдиви изводи за значението на подвига, дѣло на единъ стотоненъ български корабъ.

Това е една свѣтла епопея, родена въ мрака на черноморскитѣ води и записана съ огнени букви за вѣчни времена, не само въ малкото страници на скромната ни военно-морска история, но и въ сърдцата на всички идващи поколения, движени отъ примѣра на подвига и съгрѣвани отъ безсмъртната обичъ къмъ Татковината.

Това е едно свещенодействие на

шепа български синове, които съ своитѣ малки кораби изнесоха безпримѣрна борба на море и увѣриха сънародницитѣ си, че българинътъ не е само чадо на планината и полето, но и на морето.

Това е, най-после, едно блѣстящо доказателство предъ свѣта, че новата история на България бездруго ще се кове и подъ знака на морското дѣло, че устремътъ на съвременния българинъ ще бжде решително насоченъ къмъ водната стихия, следъ поукитѣ на сухоземнотони подвизаване презъ миналитѣ времена...

* * *

Събитието се чествува отъ Морското на Негово Величество училище съ особената стойностъ на боенъ празникъ...

Една дружина млади българи празднуватъ...

Стекли се отъ всичкитѣ кжтища на хубавата родна земя, обединили усилия и стремежи въ единството на обичъ и трудъ въ полето на сръчността и знанието, тѣ живѣятъ, крепнатъ и изграждатъ съ пословично трудолюбие образа на българския морски техникъ, корабоплавателъ и военно-морски служителъ.

Безшуменъ, но вдъхновенъ е тѣхния полетъ къмъ едно по-хубаво утро за родното море и флотъ. Юначно и красиво е тѣхното възторжено младенческо творчество, което одухотворява осамотения и откъснатъ отъ свѣта островъ Свети Кирилъ.

Великъ ще да е несъмнено народътъ, който ги е излжчилъ отъ недратора си; мощенъ ще да е стихийния му поривъ да бжде господаръ на морето и управникъ на морскитѣ дѣла...

Това ще долови вашия слухъ въ туптенето на младежкитѣ имъ сърдца, това ще прозре вашия погледъ въ израза на тѣхнитѣ лица, това ще изтълкува вашата размисѣлъ, ако вникните въ повестъта на жизнения имъ пѣтъ: пѣтя на младия български морякъ.

Скромно и честито е това име: свято като молитва, велико като страдание, красиво като победа — името м о р я къ !

Бойци отъ първитѣ редици на морска България, тѣ сж дали клетва за вѣрна служба на Царъ и Родина предъ трицѣтния български стягъ: раздуханъ отъ студени вихри, огрѣванъ отъ пламтящо слънце, летѣщъ презъ вълни и бури, бдящъ като преданъ стражъ надъ премилилтѣ примория — трицѣтния български стягъ.

Днесъ той се вѣе отъ бѣлокаменната кула на Училищната сграда — сжщински свѣтъщъ маякъ на мор-

ска просвѣта — както се е вѣелъ отъ кърмата на „Дръзки“ въ паметната нощъ на студения ноември, както се е вѣелъ съ плавнитѣ чупки на конската опашка — водаческия страненъ знакъ на Испериховия коненъ народъ...

Въ този редъ на мисли и тълкувания, лесно обяснимъ е дълбокиятъ замисѣлъ, вложенъ въ датата 21. ноември — Архангеловденъ, свързана съ победата на „Дръзки“, а още по-ясно е, защо на този день Морското на Негово Величество училище празнува своя боенъ празникъ.

Бидейки гнѣздо на военно-морски и технически познания и изкуство, единственото въ страната учебно заведение, въ лицето на своитѣ възпитаници представя цвѣта на нашето морячество. По такъвъ начинъ, младежитѣ отъ това училище се явяватъ като приемници и носители на моряшкитѣ ни спомени и постигания, очертани отъ свѣтли добродетели и възпитани завети...

Малкиятъ, но безкрайно любящъ Царъ и Родина отрядъ просвѣтени морски труженици, живѣещи въ подготовка и възходъ въ името на народностния вѣковенъ блѣнъ за морска мощъ, напомнятъ малкиятъ но храбъръ флотъ отъ 1912 год., който показа и доказа, че силата на духа е всепобедна...

Съ искрена бащинска радостъ честитимъ бойния празникъ на Морското училище, сбралъ и прѣскащъ като златозърно слънце свѣтлината на българската военно-морска слава, пламнала въ нощта на 21 ноември, преди двадесетъ и шестъ години.

Да поздравимъ снажнитѣ вдъхновени възпитаници, че сж щастливи да представятъ възраждащата се морска България. Да имъ пожелаемъ подъ мждрата закрила и напѣтствие на Върховния Вождъ, Негово Величество Царя, безгранично преданна родолюбива служба.

Нека съ грѣйна ли отъ младенчески идеализъмъ чела да крепнатъ въ сила и знания, та крачейки бодро напредъ, все повисоко да вдигатъ свѣтилника на морелюбието, отдавайки въ деня на своя боенъ празникъ достойно заслужена честь на нашитѣ бащи и дѣди...

И ако днесъ „Победата на Дръзки“ за тѣхъ е едно шумно тържество, презъ днитѣ на живота имъ да има смисѣла и значението на една безсмъртна и неувѣхваща епопея, родена въ бурното Черно море и включваща въ себе си вълшебната сила на единъ устремъ, една пжтеводна звезда, едно знаме! К. Кънчевъ.

ПАМЕТНА МОРЯШКА ПРОСЛАВА.

— Въ изблик на народностна гордост високо вдигнете трицветта на България въ честь на покритото съ слава кърмово знамена „Дръзки“!

Писана служебна заповѣдъ ли е това или устна наредба отъ началстващо лице? — никой не пита, никой не иска да знае!

Мишците сж напръгнати, сърдцата трепкатъ съ възторга на преданата служба — и съ бодра стъпка всѣки заема своя постъ, за да бжде духомъ и тѣломъ полезенъ участникъ въ отпразнуване бо й н и я т ъ празникъ на Морското Н. В. уще

Това става въ надвечерието на 21 ноември, Архангеловденъ на острова Свети Кирилъ, недалечъ отъ гр. Созополъ...

Есеннитѣ вихри на Черно море — мошни и волни — съ всепобедния устремъ на стихииѣ се подвизаватъ по вода и суша. Тѣ надуватъ вѣтрилата на единъ корабъ, слѣлъ своето сиво тѣло съ грѣдъта на тъмното море. Това е българския корабъ „Асень“, запжтенъ да хвърли котва въ Созополския заливъ. Тѣ раздухватъ обилния черенъ димъ, изригващъ отъ димнитѣ тръби на българскитѣ торпедоносци „Смѣли“ и „Строги“, отредени да представляватъ родния флотъ на праздненството. Тѣ развѣватъ знамето на нашето Отечество, извишило се надъ високата кула на Морското на Негово Величество училище, дето е подслонена да черпи научни познания и духовна мощъ най-надеждната дружина отъ армията на морска България...

Сжщитѣ тѣзи вѣтрове духаха и въ паметната нощъ на 21 ноември 1912 год., и ведно съ победоносното „ура“ на българския морякъ, понесоха вредомъ по свѣта славата на една чутовна борба и блѣскава победа на море...

На 20 ноември, 18 30 часа въ Созополското офицерско събрание се даде вечеря въ честь на гостуващитѣ офицери отъ Флота на Негово Величество начело съ контръ-адмиралъ Вариклечковъ при участието на офицеритѣ и преподавателитѣ при Морското училище и тѣхнитѣ семейства. Тукъ г. адмиралътъ изказа своята радостъ и задоволство, че е основано Събранието, пожелавайки то да дѣпринесе за сплотяването апостолитѣ на просвѣта и българщина въ хубавия созополски край.

Сжщата вечеръ се състоя въ голѣмия салонъ на М. Н. В. училище литературно-музикална забава, посветена на хероитѣ участници въ атаката на „Хамидие“. Забавата направи отлично впечатление на множеството посетители. Възпитаницитѣ по този случай бидоха удостоени съ похвални слова отъ своя висшъ на-

чалникъ к. адмиралъ Вариклечковъ.

На 21, 8 часа знамената на училището и на намиращитѣ се въ залива военни кораби бѣха вдигнати съ нарочна тържественостъ подъ звучитѣ на флотската музика, последвани отъ гръмогласното моряшко „ура“ на възпитаницитѣ и корабнитѣ обслуги.

Малко следъ това, началникътъ на училището кап. лейт. Ст. Цаневъ изнесе предъ офицеритѣ, преподавателитѣ и възпитаницитѣ беседа за „Атаката на „Хамидие“, въ която обрисова участието на нашия боенъ флотъ въ Балканската война и направи обстоенъ разборъ на морското сражение презъ нощта на 21 ноем-

Тържествено вдигане знамето отъ кулата на Морското на Негово Величество училище.

ври, когато торпедото на „Дръзки“ срази кръстосвача „Хамидие“.

Съ забележително проникновение и въщина говорителътъ направи поучителни изводи отъ споменатата бойна проява на море.

— „Победата на „Дръзки“ е надслова на нашето военноморско евангелие. И както христианинътъ благоговейно се позовава на Благовестието за Исуса, като къмъ чистъ изворъ на духовна мъдростъ и житейски напжтствия, така и морякътъ на нашата Родина ще черпи поука, назидание и вѣра отъ виновницитѣ за тая победа.

И ако Паиси съ скромната си история постави началото на една нова епоха въ историческия животъ на народа ни, шепата морски бойци отъ 1912 година, чийто юнашки подвигъ чествуваме, направиха първата сждбоносна стъпка въ възродителния походъ на морска България.

А заповѣдта на главното командване на българскитѣ войски тогава за влизане на малкитѣ ни корабчета въ борба на открито море — не е ли несъмнено доказателство, че следъ бдението и отбраната на роднитѣ брѣгове идва единъ върховенъ дългъ — защита на нашитѣ интереси по море — която задача единствено военния флотъ може да разреши?...

Контръ адмиралъ Вариклечковъ, като поздравя говорителя за хубавото слово, между другото, каза:

— Духътъ е всепобеденъ. Негова е последната дума при разрешаване изхода на борбата. И ако тава е вѣрно за сухоземната война, десеторно по-вѣрно е за войната на море. Историята ни разкрива множество примѣри. И въ тѣхната редица — най-близкия до насъ и най-познатия: атаката на „Хамидие“. Ето защо, никога не трѣбва да ни напуска вѣрата въ високия борчески духъ на българина — и когато работимъ за дѣлото на родния флотъ — бранителътъ на хубавитѣ ни брѣгове и най-скжпата ни надежда за придобивки по море — да бждемъ винаги съ мисълта, че победата ще бжде наша, въпрѣки техническото и численото превъзходство на противника.

Все въ сжщото време, началникътъ на Морската на Негово Величество Учебна часть кап. лейтен. Т. Цицелковъ раздаде ценни награди на първенцитѣ измежду възпитаницитѣ, като въ своята сбита наставническа и назидателна речъ, посочи дѣлото на училището като гордостъ за техниката и морячеството на страната, а неговитѣ възпитаници — ценни труженци на отговорни постове въ съответнитѣ отрасли на нашата общественостъ.

— Въ тази свещена сграда око̀то на вашитѣ ржководители зорко бди надъ всѣка ваша проява — и както въ живота, въ името на напредъка и съвършенството, желанието и стремежътъ е да има по-малко наказания, а повече награди, така и тукъ се работи въ сжщия духъ — и за наша радостъ и честь, постигаме много въ това отношение.

— Нека всѣки отъ васъ да завоюва достойни творчески постижения въ служба на Царъ и Родина, за да види украсени гърдитѣ си съ все по-високи отличия!...

Началникът на флота г. контър-адмиралъ Вариклечковъ прави прегледъ на частитѣ въ Созополъ.

Въ стройни редици, начело съ своего бойно знаме, възпитаницитѣ се отправиха за градската стѣга предъ възпоменателния порталъ за падналитѣ за родъ и честъ созополски и отъ околността българи.

Тукъ бѣ издигната нарочна беседа, украсена съ български трибагренници, ликоветѣ на Тѣхни Величества Царя и Царицата, членоветѣ на Царското семейство и зеленина.

Следъ прегледа на строенитѣ части отъ страна на контър адмиралъ Вариклечковъ следъ молебена, бѣха положени предъ Портала при звуцитѣ на „Покойници...“ два великолепни вѣнеца: отъ Родния флотъ и отъ Морското на Негово Величество училище.

Съ високо прочувствени думи контър адмиралъ Вариклечковъ изрази възхвала за падналитѣ по браннитѣ полета херои — светци, достигнали вѣчна паметъ съ своитѣ подвизи, като сж поднесли и живота си предъ олтаря на Родината. Припомняйки саможертвената проява на нашитѣ моряци въ чествувания денъ преди двадесетъ и шестъ години, контър адмиралъ Вариклечковъ подчърта своето дълбоко убеждение, че поради своитѣ достойнства, не ще е далечъ времето, когато българитѣ ще развѣватъ своето знаме, не само въ Черно море...

Бѣ произведенъ парадъ, командванъ отъ к-нъ лейтен. Цаневъ, а приетъ отъ контър адмиралъ Вариклечковъ.

Бодрата стѣпка на минаващитѣ въ церемониаленъ маршъ части и вдъхновения пламъкъ на искрящитѣ имъ погледи, раздвижиха сърцата на присѣтстваващото множество. Исторически ще бждатъ за Созополъ тѣзи мигове на молитвено бла-

гоговение, на почитъ предъ падналитѣ бранници, на прослава на хероитѣ, на възторгъ предъ една стихийно устремена дружина отъ млади българи, застанали на постъ на животъ и смъртъ за България. Мигове, когато нечетни очи, презъ бликналитѣ сълзи на сърдечно вълнение и народностна гордостъ сж загледани въ едно свѣтло, свято и славно знаме — знамето на нашия войникъ, еднакво храбъръ и великъ по суша и вода...

Малкиятъ градъ не е виждалъ такава многобройно стичане на участници въ народното тържество, като чествуваното...

Въ училището бѣ уреденъ обѣдъ,

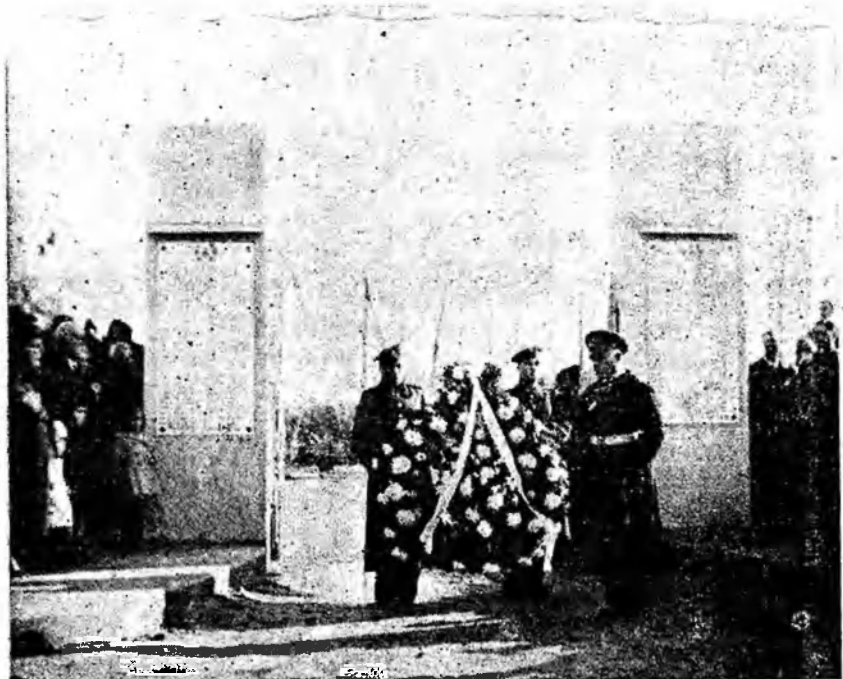
на който участвуваха освенъ възпитаници, преподаватели и офицери, още и поканени представители на духовната и гражданска властъ на Созополъ.

Звуцитѣ на флотския оркестъръ и пѣснитѣ на ученическия хоръ допринесоха за празничната тържественостъ на обѣда, който чрезъ високо родолубивитѣ слова на контър адмирала Вариклечковъ, к-нъ лейтенантъ Т. Цицелковъ — кмета на Созополъ Хр. Христовъ и наздравичитѣ въ честь на Първия морякъ на България Негово Величество Царя, чествуванитѣ моряци начело съ кап. I р. о. з. Добревъ и кап. II р. о. з. Куповъ и дѣлото на преуспѣваща морска България — доби значението на мощно съзвучие, съ което завърши паметната моряшка прослава, записана въ първата страница на нашата военно-морска история на 21. ноември 1912 година.

И ето, двадесетъ и шестъ години отъ тогава — и вмѣсто да избледнѣе споменътъ за подвига на българскитѣ моряци, съ все по-голъма мощъ той възраства и пуца дълбоки корени въ нашитѣ души.

Ще минатъ вѣкове, много пжти родниятъ морякъ ще пожъне победна слава, но вѣнецътъ на славата, увѣнчалъ челото му следъ неговата първа победа — ще остане за всѣкога съ неувѣхващи цвѣта.

Щастливо и гордо е морското на Негово Величество училище, че е свързало живота си съ чествуване тази моряшка прослава съ значението на боенъ празникъ, който съ своята подготовка, изпълнение и въздействие се е очертавалъ всѣкога — и особено тази година — като незабравимо събитие... К. К.

Полагане вѣнеца отъ родния флотъ предъ портала на загиналитѣ презъ войнитѣ созополски граждани.

СВЕДЕНИЯ ЗА ЧУЖДИТЪ ФЛОТИ.

ГЕРМАНИЯ.

— Влѣзалъ е въ строя и започналъ своята служба новопостроениятъ изстрѣбителъ „Фридрихъ Еколдъ“.

— Известно е, че на 22 августъ т. г. бѣ спуснатъ на вода кръстосвачътъ „Принцъ Евгени“. Това е седмиятъ боенъ корабъ отъ австро-германския флотъ, носящъ това име.

Първиятъ австрийски корабъ съ това име билъ построенъ въ 1717 год. и действувалъ на Дунава.

Вториятъ, носящъ името „Евгенио“ билъ въоръженъ съ 5 орджия и взелъ участие въ морското сражение при Лиса на 13 мартъ 1811 год.. Следъ като прибралъ раненитѣ и др. моряци отъ обслугата на потъващата фрегата „Фаворитъ“, корабътъ се завърналъ благополучно въ Спалато. Взелъ е сжщо участие при превземането на Венеция въ 1914 год. На 29 августъ сжщата година билъ изваденъ отъ строя.

Третиятъ „Принцъ Евгени“ билъ спуснатъ на вода на 15 августъ 1854 год. Притежавалъ следнитѣ данни: водоизмѣстване 560 тона, дължина 48'4 и широчина 7'95 метра; въоръжение—7 орджия различенъ калибъръ; обслуга 109 човѣка. Дълго време билъ представителенъ корабъ въ Цариградъ. Презъ 1858 год. далъ необходимото съдействие на претърпѣлия бедствие при Варна търговски корабъ „Фердинандъ I“.

На 12 октомври 1861 год. билъ преименуванъ „Андреа Хоферъ“.

Четвъртиятъ корабъ съ името „Принцъ Евгени“ билъ бронираната фрегата, която съществувала отъ 1862 до 1876 год..

Корабътъ ималъ следнитѣ данни: водоизмѣстване 3,550 тона; дължина 78'8, широчина 15'2 метра; въоръжение — 33 орджия и обслуга 386 души.

Взелъ е участие въ сражението при Лиса. Следъ 1876 год. билъ използванъ като артилерийски учебенъ корабъ.

Петиятъ корабъ съ това име ималъ водоизмѣстване 3,640 тона, притежавалъ дебела бронировка и въоръжение: 8—210 мм. и 4—90 мм. орджия, обслуга 393 човѣка. Спуснатъ на вода презъ 1877 год. Въ 1904 год. билъ освободенъ отъ служба, а презъ 1906 г. бѣ преустроенъ като корабъ — работилница преименуванъ „Вулканъ“.

Шестиятъ „Принцъ Евгени“ е вече линейенъ корабъ съ водоизмѣстване 20,331 тона, мощностъ на машинитѣ 25,000 конски сили, въоръжение: 12—305 мм., 12 - 150 мм. и 18—70 мм. орджия, обслуга 950 души.

Заложенъ въ строежъ презъ 1911 год., спуснатъ на вода на 30 ноември 1912 год. и влѣзалъ въ строя на

8 юни 1914 год. непосредствено преди избухване на Свѣтовната война.

Взелъ е участие при бомбардировката на Анкона и действията на австро-унгарския флотъ въ Адриатическо море. Презъ втората половина на 1917 год. билъ командванъ отъ сегашния регентъ на Унгария, адмиралъ Хорти.

На 25 августъ 1920 год., на влѣкало отъ 3 французски влѣкча билъ откаранъ и разоръженъ въ Тулонъ.

Въ послѣдствие билъ използванъ като корабъ — мишана за артилерийската стрѣла на корабитѣ и потопенъ.

— Въ корабостроителницата „Щюлькенъ“ — Хамбургъ билъ завършенъ и влѣзалъ въ строя новия миночистачъ „М 1“, койго представлява новъ усъвършенствуванъ видъ миночистаченъ корабъ. Притежава следнитѣ данни: водоизмѣстване 600 тона, въоръжение: две 105 мм. и едно 37 мм. орджие и обслуга 90 души.

АНГЛИЯ.

— Гласуванитѣ извънредни кредити за флота възлизатъ на 1 милиардъ и 200 милиона лева, предназначени предимно за постройката на нови кораби.

— Приключили сж пробнитѣ плаваня и влѣзли въ строя следнитѣ кораби: Самолетносача „Ark Royal“ съ водоизмѣстване 22,000 тона; Кръстосвачътъ „Манчестеръ“: водоизмѣстване 9,300 тона, скоростъ 32'2 мили, 12—152 мм. орджия; Два изстрѣбитела съ водоизмѣстване по 1,850 тона, скоростъ 36 мили, 8—120 мм. орджия, 4 — 533 мм. торпедни тръби и обслуга 240 души; Единъ подводникъ: водоизмѣстване, надводно 1,520, а подъ водата 2,140 тона, скоростъ 16/8'7 мили, 120 заградни мини и 6—533 мм. торпедни тръби; Корабътъ-майка за подводници „Maidstone“: 8,900 тона, скоростъ 17 мили, 8 — 114 мм. орджия, обслуга 800 души (въ военно време 1,100); Три миночистача по 875 тона и единъ измѣрвателенъ корабъ.

— Съгласно съществуващитѣ сведения, до 1942 год. ще бждатъ построени и влѣзатъ въ строя следнитѣ кораби:

7 линейни кораба: 5 съ водоизмѣстване по 35,000 тона съ 356 мм. орджия и 2 съ 40,000 тона и 406 мм. орджия;

5 самолетносача по 23,000 тона; 23 кръстосвача отъ които: 2 по 10,000 тона, 2 по 9,300, 9 по 8,000 и 10 по 5,450 тона съ 133 мм. орджия;

38 изстрѣбитела: 14 по 1,850 и 24 по 1,690 тона;

19 подводника: 1 отъ 1,520 тона, 15 по 1,090 и 3 по 540 тона.

ФРАНЦИЯ.

— Спуснатъ е на вода миночистача „Clap“ (630 тоненъ), вториятъ отъ новостроящитѣ се 18 миночистачи.

Така сжщо спуснатъ е на вода и започналъ пробнитѣ си плаваня изстрѣбитела „Льо Фльоретъ“ притежаващъ следнитѣ данни: водоизмѣстване 1,772 тона, дължина 117'2 и широчина 11'1 метра; скоростъ 38 мили, мощностъ на парнитѣ турбини 58,000 конски сили; въоръжение: 6—130 мм. и 4—37 мм. орджия, 4 картечници и 7—550 мм. торпедни тръби.

— Предстоящо е спущането на вода на новостроящия се линейенъ корабъ „Ришелио“, притежаващъ водоизмѣстване 35,000 тона. Вториятъ, едновиденъ на него линейенъ корабъ съ сжщия тонажъ, „Клемансо“ се намира въ усиленъ строежъ.

— Следъ постройката на „Клемансо“, новиятъ линейенъ флотъ на Франция ще се състои отъ следнитѣ кораби: три линейни кораба съ водоизмѣстване по 35,000 тона: „Ришелио“, „Клемансо“ и „Жанъ Бартъ“; два 26,500 тонни кораба, „Дюнкеркъ“ и „Страсбургъ“ а сжщо и построенитѣ презъ 1916 гсд. „Провансъ“, „Бретанъ“ и „Лоренъ“, които до 1942 год., ще бждатъ преустроени и модернизирани.

— Линейниятъ корабъ „Страсбургъ“ е завършилъ благополучно пробнитѣ си плаваня и въ края на тая година ще предприеме продължително околосвѣтско плаване.

— Новопостроениятъ флотиловодачъ „Волта“, притежаващъ водоизмѣстване 2,384 тона, на извършенитѣ пробни плаваня не е можалъ да достигне скоростъта на найбързоходния флотиловодачъ въ Свѣта, „Териблъ“. Последниятъ развива скоростъ 45'2 мили (74 клм.). „Волта“, както и едновиденъ на него „Могадоръ“ е въоръженъ съ 6—138 мм. и 4—37 мм. орджия и 9—550 мм. торпедни тръби.

— Голѣмиятъ подводенъ кръстосвачъ „Surcouf“ следъ четири месечно плаване се завърналъ въ Брестъ. Проплавалъ общо 16,000 мили, презъ което пжуване сж били основно изпитани мореходнитѣ и техническитѣ му качества. Подводника на два пжти е пжтувалъ непрекъснато въ продължение на 9 дена, а веднъжъ плаването му е траяло цѣли 14 дни.

— Така сжщо, завърналъ се отъ своето околосвѣтско плаване учебния кръстосвачъ „Жана Д'Аркъ“, който обходилъ всички части на свѣта и проплавалъ около 66,000 клм.

СТРАНИЦА ЗА МЛАДИТЪ

ХРИСТОФОРЪ КОЛУМБЪ.

(Продължение отъ брой 100).

На 23 ноември Колумбъ приближилъ до владения навътре въ морето носъ, назоваванъ отъ индийцитѣ съ името Багайо.

На 24 с. м. двата кораба хвърлили котва въ широкъ и удобенъ заливъ, брѣговетѣ на който били обраснали съ високостѣблена гора. Отъ последната въ последствие били изсѣчени нѣколко високи и прави дървета за подмѣна стожеритѣ на кораба „Нина“.

На следния день, при обследване съ гребна лодка крѣйбрѣжието, испанцитѣ нѣмѣрили до устието на рѣката Таго многобройни, особени камани, които издавали златни отблѣсъци. Колумбъ се увѣрилъ, че това сѣ метални руди, примѣсени съ малки кжсове злато, поради което заповѣдалъ да се събере съответната колекция, за да бжде представена на испанския кралъ.

Въ залива, който билъ нареченъ Пуерто Санго, корабитѣ престояли до 4 декември 1492 год.

Югоизточно отъ островъ Куба билъ откритъ другъ островъ, нареченъ отъ туземцитѣ Хаити. Разтягитѣ на острова различни дървета и разсѣния, уловената въ водитѣ по крайбрѣжияго риба и пгичия пой въ гжститѣ джбрави, напомняли за далечната испанска земя, поради което Колумбъ назовалъ острова съ името Еспаньола.

Последниятъ билъ слабо населенъ. Първоначално туземцитѣ изпитвали страхъ отъ блѣнитѣ хора, обаче въ последствие се престрашили и на тълпи приближавали къмъ испанцитѣ, на които поднесли папагали и разни подараци, съ което подчертали своето гостоприемство, добро разположение и почитъ. Мнозина отъ мѣстнитѣ жители имали прекарани презъ ушитѣ и носовѣтъ си златни халки и украшения.

На 14 декември билъ откритъ и изследванъ островъ Тортуга, отстоящъ близко и северно отъ Еспаньола. Отъ жителитѣ на Тортуга Колумбъ узналъ, че ако се пжтува на западъ отъ Еспаньола въ продължение на два дена, ще се открие земята Бабекъ, която била твърде богата съ злато. Относно тая земя, великиятъ мореплавателъ споменава въ своя дневникъ по-вече отъ тринадесетъ пжти. Предполага се, че това ще да е билъ островъ Ямайка, намиращъ се западно отъ Еспаньола (Сега островъ Еспаньола се назовава съ имената Хаити и Санъ-Доминго).

На 17 декември, завръщайки се

отново за изследване на острова Еспаньола, Колумбъ се срещналъ съ ново племе, наречено Конибали, чиито главатаръ — Кацикъ, обещалъ да днесе на следния день злато. На 18 декември, въ назначеното за свиждане време се появилъ Кацикъ, чиито поданици го носели на носилка. Колумбъ приелъ главатаря на своя корабъ. Срещу размѣната на янтарни зърна, разни цвѣтни платове и блестящи предмети, испанцитѣ получили известно количество злато.

По поводъ на това Колумбъ въ своя дневникъ отбелязалъ: „Днесъ получихъ ограничено количество злато; Обаче, единъ старецъ ми съобщилъ, че на разстояние около сто лига сжществува островъ, гдето може да се намѣри много злато, а на други съседни острови златото било въ такива голѣми количества, че жителитѣ го събирали, пресявали презъ сита, стопявали и отливали разни предмети“.

На 20 декември билъ откритъ малкиятъ островъ Св. Тома.

На 22 декември Колумбъ узналъ отъ единъ туземецъ, че далеко на изтокъ се намирала земята Цябао, гдето благородниятъ металъ се намиралъ въ такова изобилие, щото царскитѣ знамена и другитѣ украшения на владѣтеля били направени отъ чисто злато. Мореплавателъ помислилъ, че това ще да е търсената богата китайска земя, за намирането на която решилъ да се отпрати въ следващитѣ дни.

Ненадейна злополука.

Презъ нощта на 23 декември, срещу голѣмия празникъ Рождество Христово, двата кораба плавали надлъжно на брѣга. Вътъртъ билъ умѣренъ и малкиятъ флотъ се плъзгалъ гладко по сравнително спокойнитѣ води на океана. Всичко било въ редъ и Колумбъ, който ималъ голѣма нужда отъ спокойствие и отмора, се прибралъ и заспалъ въ своето жилищно помѣщение. Така сжщо и останалитѣ длъжностни лица напуснали своитѣ постове и се прибрали да спятъ. Кърмилото било повѣрено на единъ младъ морякъ.

Въ полунощъ, подъ действието на сжществуващитѣ океански течения, адмиралскиятъ корабъ постепенно се отклонилъ отъ своята посока на движение и неочаквано засѣдналъ здраво на намиращата се край брѣга пѣсчана плитковина. Виковѣтъ на кърмчията събудили Колумба, който бързо открилъ грозящата опасност и предприелъ необходимитѣ

възможни мѣрки за спасяване на кораба: заповѣдалъ да бждатъ спуснати лодкитѣ съ частъ отъ обслугата и товара, за да се облекчи кораба и намали газенето; хвърлилъ котва задъ кърмата на кораба, чрезъ която да се изтегли последния и пр. Въпрѣки всички усилия обаче и помощта, която била дадена отъ „Нина“, адмиралскиятъ корабъ „Санта-Мария“ останалъ въ безпомощно състояние и наклонявайки се на една та си страна, започналъ да се пълни съ вода, така щото Колумбъ, заедно съ цѣлата обслуга билъ принуденъ да го напусне и се прибере на „Нина“. Следъ разсъмване, подпомогнати отъ туземцитѣ, испанцитѣ разтоварили окончателно адмиралския корабъ.

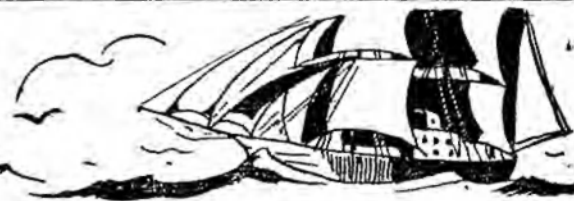
Тая ненадейна злополука, попрѣчила твърде много на следващия ходъ на колумбовото пжтешествие, обаче, тя била и причината за първата испанска колонизация на новооткрититѣ земи. Подъ указанията и напжтствията на мореплавателя веднага била започната постройката на брѣгово укрепление съ необходимитѣ за целъга защитни гнѣзда, ровове и пр. Крепостта била снабдена съ различни припаси и материали: хлѣбъ, храна и вино за едногодишното прехранване на нейнитѣ защитници. Така сжщо, за обслужване на колониститѣ била оставена и една отъ най-голѣмитѣ лодки.

Споредъ историческитѣ данни, хората отъ колумбовия флотъ, които изявили доброволно желание да останатъ на брѣга и чакатъ завръщането на мореплавателя отъ Испания, били четиридесетъ на брой. Между тѣхъ се намирали: дърводѣлци, инженери, лѣкари и други занаятчии, отъ които Колумбъ образувалъ нарочна група съ назначение, да търси и складира златоносни руди.

На 31 декември Колумбъ решилъ да се завърне въ Испания, за което била започната усилена подготвка. Завръщането трѣбвало да се извърши само съ кораба „Нина“. На 2 януари 1493 год. испанцитѣ започнали да се сбгуватъ съ туземнитѣ племена и тѣхния главатаръ Кацикъ. За да внуши и покаже предъ индийцитѣ силата и могществото на испанцитѣ, оставащи на брѣга, Колумбъ имъ показалъ силата на крепостнитѣ орждия съ които разбилъ окончателно последнитѣ останки отъ претърпѣлия крушение корабъ „Санта-Мария“. (Следва)

Куюджуклиевъ.

МОРСКА ЛИТЕРАТУРА

М О Р Е.

*Когато сутринь лжичтъ отъ рубинъ, те кжпятъ въвъ позлата,
азъ, влюбенъ морски синъ, плененъ отъ дивни бръгове,
къмъ тебъ се нося лудо устременъ, съ възторзи въвъ душата,
че ти, смарагдово море, като девойка ме зовешъ.*

*Идвамъ азъ при тебе, и срастналь до забрава,
подъ синия поднебенъ сводъ, съсъ твойта красота,
азъ твойтъ прелести и тайни за нищо ги не давамъ,
чрезъ тѣхъ съмъ вѣчно гордъ и влюбенъ въвъ свѣта.*

*Море, море. Каква безкрайностъ синя, каква велика ширъ,
о, цвѣтове и багри, о тонове, отъ трепкаци лжчи.
Море. При тебъ намирамъ азъ утеха, при тебе тѣрся миръ,
чистота можща, стихия безкрайна въ моитъ очи.*

*Съсъ своитъ прелести омайни, съсъ ширналата се безбръжностъ,
ти вливашь въ моята душа поезия и красота,
че ти, сапфирено море, звѣнишь съсъ тиха нѣжностъ,
въ която се оглеждатъ смѣло истинитъ на свѣта.*

*Море, обичамъ твоитъ кипнали простори,
о, ти загадка слята съ вѣчността,
чрезъ твойта властъ готовъ съмъ да се боря
и съ ледения полѣхъ на смъртъта.*

Стефанъ П. Стояновъ—Вихренски.

ПЪРВИ СТЪПКИ.

Тая нощъ безкрайно съмъ щастливъ защото леглото ми не е легло, а люлка; стаята ми не е стая, а моряшкото помѣщение на двустожерния учебенъ корабъ „Асень“.

За пръвъ пѣтъ презъ моя нерадостенъ животъ се намирамъ въ такава обстановка, въ която, въпрѣки многото несгоди, приятно чувство залива душата, очитѣ се притварятъ въ блаженство и азъ съмъ доволенъ, че съмъ тукъ. Не всѣки може да бжде морякъ и малцина сж тия, които могатъ да се похвалятъ и бждатъ горди, че сж били нѣкога моряци.

Съ службата на кораба се дава пълна възможностъ да обичашъ синьо-зелената повърхностъ на морето, пѣнливитѣ вълни и бѣлоснѣжнитѣ чайки, които летятъ надъ водния просторъ. Морето тѣрпи на служба само тѣзи, които притежаватъ безкрайна любовъ къмъ Родината и готовностъ за саможертва.

Да, азъ съмъ неизказано щастливъ и затова благославямъ часа въ който помислихъ да стана морякъ. Дали тоя часъ бѣше вчера, преди месецъ или година, не знамъ, но помня само, че стояхме съ Христина единъ до други и наблюдавахме мълкомъ пѣстрата тѣлпа люде, които бързаха и се суетѣха по перона на гарата, спорѣха на разни теми и се сбогуваха сърдечно. И въ тая глѣчка, примѣсена съ острия

писъкъ на локомотивитѣ, чухъ какъ Христина тихо въздѣхна:

— „Защо не си морякъ?“

Погледнахъ я очудено и въ недоумѣние, но тя продължи съ неподвижно устременъ въ пространството погледъ:

— Би изглеждалъ много по-другъ. Би ми разказвалъ за морето, корабитѣ, чайкитѣ... Струва ми се, че по-вече и по-силно бихъ те обичала... Защо не си морякъ?

Отъ кжде ти дойде тая мисль? — попитахъ Христина.

— Вижъ! отвѣрна тя. Ржката и посочи навалицата посрѣшачи, пѣтници и изпращачи. Между тѣхъ, съ синьото си и спретнато облѣкло, се отличаваше единъ морякъ. Разбрахъ, че желанието на Христина изхождаше отъ добрия видъ и личността именно на тоя морякъ.

Нищо не отговорихъ, но сжщата нощъ сънувахъ Посейдонъ, Богътъ на моретата възкаченъ на златна двуколка, да препуска съ тризжбецъ въ ржка изъ необятната водна ширъ.

Или... може би не тая бѣ причината, поради която станахъ иорякъ. Въ мисълъта ми пробѣгва ослѣпителниятъ блѣсъкъ на слънчево утро върху гладката повърхностъ на Бѣлото море. Тоя бѣше твърде отдавна, въ годинитѣ на моето детинство...

Помня, бѣхъ седемъ или осемъ годишенъ. Заедно съ баща си и други пѣтници пжтувахме отъ Гю-

мюрджина за Деде-агачъ. При превалянето на единъ хълмъ въ свежата юлска утринь, предъ моя погледъ се откри величествената гледка на Бѣлото море съ блѣсъка на слънчевитѣ лжчи Тоя широко, съставено като чели отъ многобройни златисти люспи море, трепереше спокойно въ хиляди багри. Изтрѣпнахъ и нѣкакво блаженство премина като токъ изъ тѣлото, обходи всички части и най-подиръ нахлуло въ детската ми глава отсѣче:

— Стани морякъ! Тогава ще се плъзгашъ по това трептящо злато. Ще бждешъ герой въ стихийнитѣ бури и мечтателъ въ тихитѣ лунни морски нощи. Стани морякъ...

Ието, че съмъ морякъ и сега съмъ щастливъ, безкрайно щастливъ...

Сега лежа въ моята люлка, прехваналъ съ ржка тънко вжженце така, че мога да се люлея. Тоя ми права удоволствие. Азъ изпитвамъ сжщото чувство, както и моитѣ другари отъ майчинската ласка на корабната нощъ.

Лежа въ сладостенъ унесъ, притварямъ очи и се възнасямъ къмъ приказното царство на сънищата. Корабътъ, надиганъ отъ морскитѣ вълни плавно се люлѣе и ме приспива.

Слабиятъ полѣхъ на вѣтъра и еднообразниятъ плисъкъ на вълнитѣ въ корабнитѣ стени, сж майчината пѣсенъ, която ме унася въ сладостна дрѣмка.... А. Михайловъ—Бризъ.

МАШИНА ФАБРИКА Е. МЮЛХАУПТЪ & С-ие
Акционерно Д-во Русе

Изработва машинни части; Притежава добре обзаведени **отдѣли;**

Чугунолѣярна — за бърза и прецизна отливка на разни части
съ тежестъ до 6,000 кгр.;

Машиностроене — за турбини, мелнични, разни индустриални,
земледѣлчески машини и др.;

Чугунени трѣби — за обработването на разновидни чугунени
трѣби съ диаметръ отъ 60 до 300 м.м.;

Арматури — шибѣри, хидратни и др.

Работа бърза и напълно изискана.

Телеграми:
„МЮЛХАУПТЪ“

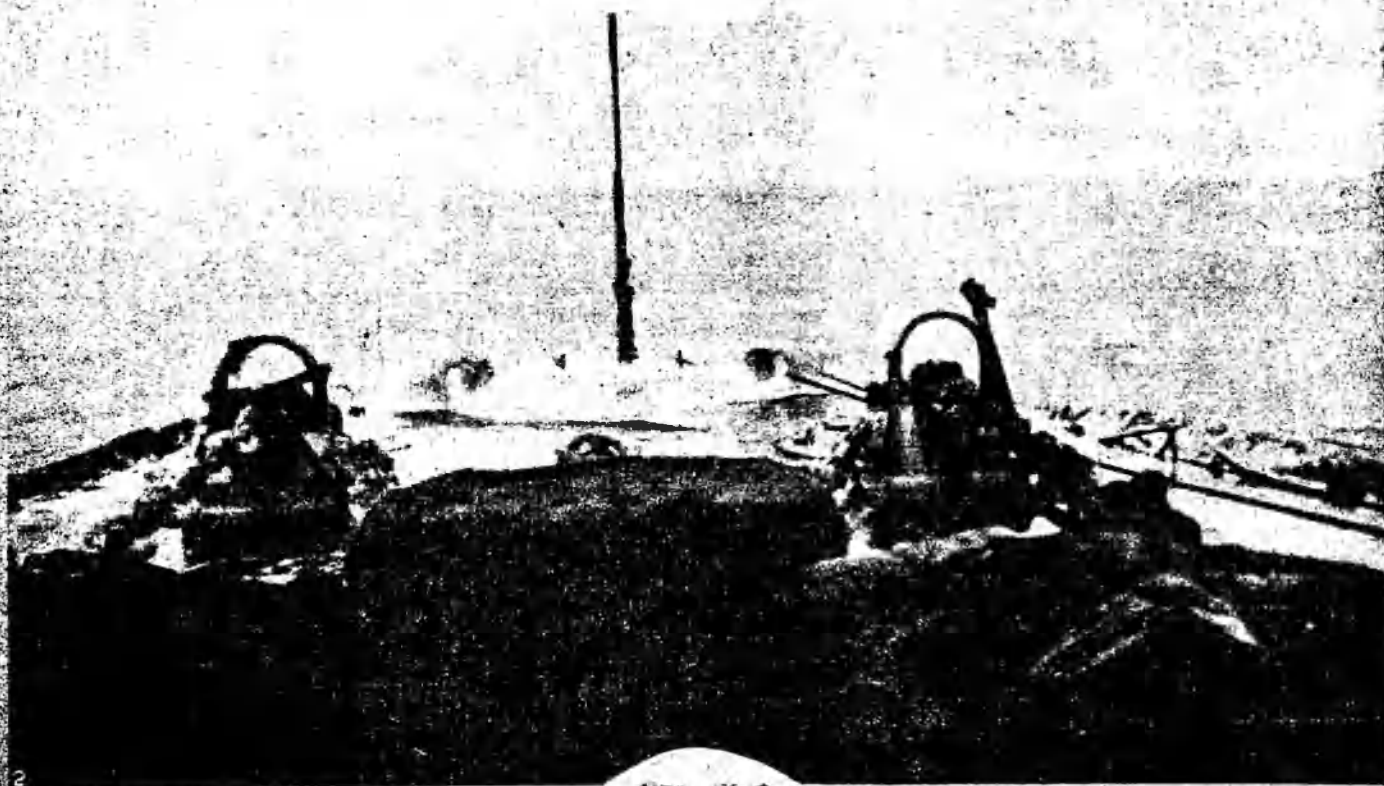
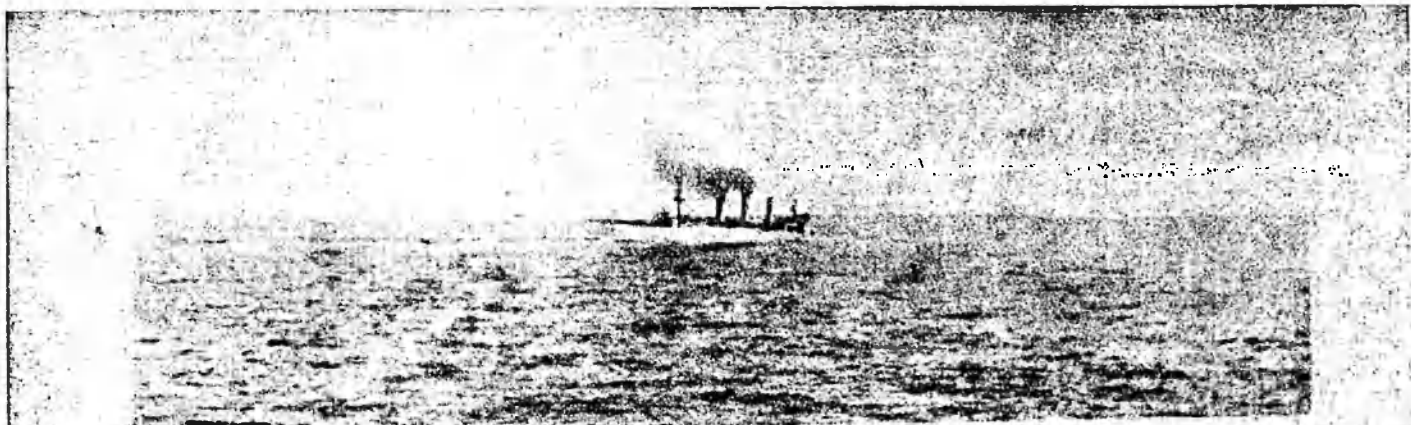
Телефони:
29—11 и 29—12

МАГАЗИНЪ
ГЕОРГИ А. БОШНАКОВЪ
ВАРНА

Дамски палта, копринени мушами, мжжки балтони,
шлифери и лодени — непромокаеми, детски палта,
костюмчета, формени ученически палта, шинели и
костюми — голѣмъ изборъ.

Цени намалени.

**На чиновниците се правятъ улеснения въ
плащането.**

Горе е изобразен кръстосвачът „Хамидие“ след атаката от нашите торпедоносци на 20/21 ноември 1912 год., на път за Цариград. Въ срѣдата — затъналия дълбоко вследствие взрива от торпедото на „Дръзки“ носът на кръстосвача; Долу въ ляво, навливането на кръстосвача въ Златния-рогъ; въ срѣдата, командирът на „Хамидие“, а въ дѣсно кръстосвачът след поправката му.